

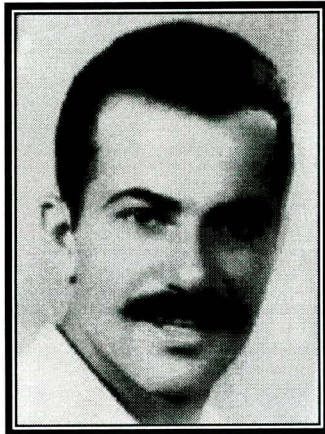

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

סמל עודד חן (חיון) ז"ל

בן מרים ודוד

נולד בטבריה

בתאריך י"ד בכסלו תש"ד, 11/12/1943

התגייס ביולי 1961

שרת בחטיבת הצנחנים

נפל במלחמת ששת הימים, בירושלים

בתאריך כ"ח באייר תשכ"ז, 7/6/1967

נקבר בהר הרצל

אזור: ב חלקה: 11 שורה: 12 קבר: 5

הותיר אחריו אישה

בן 24 בנפלו

קורות חיים

בן דויד ומרים. נולד ביום י"ד בכסלו תש"ד (11.12.1943) בטבריה. למד בבית הספר היסודי על שם ארליך שבמקום וכאשר עברה משפחתו לחיפה המשיך ללמוד בבית הספר היסודי "ליאו בק" והצטיין בלימודיו. עוד באותה תקופה הצטרף לתנועת "הצופים" ואחר שסיים את לימודיו היסודיים למד בבית הספר המקצועי התיכון שליד הטכניון העברי במגמה של טכנאות קירור - ואף כאן הצטיין בכשרונותיו והתבלט בהם. היה אהוב על כל חבריו ועל הקרובים לו בשל בת השחוק שלא משה מעל פניו, טוב לבו, נעם הליכותיו וידיעותיו המרובות. היה ספורטאי שהצטיין בעיקר בריצות למרחקים. בהמשך לפעילותו ב"צופים" וכתוצאה מהתבגרותו נעשתה דרך חייו ברורה לו יותר והוא הצטרף לגרעין הנח"ל. מתוך הכרה כי זו הדרך. ביולי 1961 גויס לצה"ל ושירת בנח"ל עד ינואר 1964. ההיאחזות בנוטרה והנח"ל המוצנח היו ציוני דרך בשבילו אל קיבוץ מגל, אשר בו נעשה לחבר. הוא אהב את הטבע ואת הספורט ואף השתתף מדי שנה בצליחת הכנרת. מתוך רצון עז להרחיב אפקים ולהתפתח ולהוסיף דעת נכנס לטכניון העברי בחיפה והגיע לקורס ג' להנדסת מכונות. אך את קשריו הטובים עם חבריו במגל לא ניתק, וכל חבר שנזדמן לחיפה מצא את דרכו אל דירתו ואל דירת יעל (אותה הכיר

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

בגרעין ונשא אותה לאשה לאחר מכן) והוא נתקבל בחמימות יתרה. חביבה היתה עליו מצוות כיבוד אב ואם וככל שהיה טרוד בלימודיו ובעבודתו היה מוצא זמן לבקר אותם. היה מטייל הרבה ברחבי הארץ, ביחידות וגם בחברת אשתו יעל או עם חבריו, כי בכל לבו ונפשו אהב את הארץ. הוא אף נלחם נגד עזיבת הארץ, כאשר מחשבות אלו תססו בטכניון בזמן המיתון. בזמן מלחמת ששת הימים נמצא במסגרת המילואים, וביום השני לקרבותיה, הוא כ"ז באייר תשכ"ז (6.6.1967), בשעה שהוא נמצא בעמדת תצפית על מגדל המנוזר אשר מול שער שכם שבחומת העיר העתיקה של ירושלים נפל מפגיעת פגז ישירה בקרב שהתחולל אז. הניח אשה. הובא למנוחת עולמים בבית הקברות הצבאי שעל הר הרצל בירושלים. ביולי 1967, בשעת חלוקת הפרסים לתלמידים מצטיינים בבית הספר על שם ליאו-בק, אשר בו למד, קבל תלמיד כיתה ח' פרס על שם עודד בשביל פעילותו המסורה למען חברת התלמידים. (פרס זה נעשה קבע לכל תלמיד המצטיין בפעולה חברתית). בספר "מאירות גברו" של מפקדת הצנחנים הובאו תולדותיו ופרשת קרבו האחרון. המשפחה וחברי גרעין "עומר" הוציאו חוברת לזכרו.

חן (חיון) עודד בן דויד ומרים. נולד ביום י"ד בכסלו תש"ד (11.12.1943) בטבריה. למד בבית הספר היסודי ליאו בק בחיפה, ובבית הספר התיכון המקצועי שליד הטכניון. למד הנדסת מכונות. נפל במלחמת ששת הימים בעיר העתיקה בירושלים ביום כ"ו באייר תשכ"ו (6.6.1967).

21.11.1962

יעל יקרה שלי, שלום והרבה נשיקות!

לפני שאני מתחיל, אני רוצה שתסלחי על כמה דברים, שתפגשי בהם במשך המכתבים: לפעמים הכתב יהיה "חרטומי", כי אני כותב בכל מקום שמזדמן ולא תמיד נוח, לפעמים תקבלי מכתבים מלוכלכים (אני מקווה שזה לא דורש הסבר...), לפעמים הם יהיו קצרים, ואת מוכרח להאמין לי שלא באשמתי. לו היה זה תלוי בי, הייתי כותב לך ספר, אבל פשוט זמן פה ממש שווה כסף. אולי זה רק בהתחלה, אני באמת לא יודע, אבל מקווה.

ועכשיו קצת לעניין. היה לי רצון לכתוב לך עוד אתמול, אלא שתדעי, שניתנה פקודה לישון, ולא הייתה לי ברירה. אני מתגעגע אליך בלי סוף, את המטרד היחיד והאהוב שיש לי. אני באמת לא מפסיק לחשוב עליך ותדעי שזה מציק פה נורא, כי אני בודד במערכה שלי, ואין לי עם מי לשוחח, כך שבדמיון זאת רק את.

קשה נורא, יעל, התכנית גדושה ועמוסה בלי רגע פנאי. אמנם, האוכל טוב, אבל בשלב זה אין תאבון.

לילה טוב יקירה. תהיי בריאה בשבילי ותשמרי על עצמך. ד"ש לכולם. אין לי זמן לפרט למי בדיוק, אבל במי שתפגשי תמסרי לו ד"ש ממני.

לא מפסיק להתגעגע ולאהוב בלי סוף.

אוהב שלך,

3.12.1962

כן, זה אני, שהוגה בך שוב לפני השנה. שוב אותה השגרה, אותה התמונה. אוהל-סיידים מואד באור נר העומד לדעוך, ועליך לסלוח לי על הכתב העקום והמהיר.

עבר עוד יום. כן, גם זה היה יום קשה מאוד. האימונים מפרכים ממש ודורשים מאמץ, אחריות וזהירות, כי הכל כבר מתבצע באש חיה ("על רטוב", בלשון הצבא).

האוכל והתנאים פה די קשים. אני לא יודע מה קרה, אבל זה השתנה מאז ההתחלה הטובה. אוכלים בצמצום רב, חסר מים, אין שק"ם והחיילים די "מקטרים", אבל בצדק.

השעה הזאת, שאני שרוי בה כרגע, היא השעה הכי טובה ביום מכל הבחינות, כי הרגליים והשרירים נופשים מהמאמץ הלא-קטן (10 ק"מ כל יום על ג'בלים), והיא טובה, כי אני נזכר בך, יקירה, חושב רק עליך ומקל על הגעגועים העזים בזה שאני כותב לך. את כל המחשבות המצטברות אצלי במשך היום עליך, אני פורק כאן, ואחר-כך נכנס לתוך שק-השינה ונרדם בהנאה עם חלומות טובים.

18.12.1962

מה שעבר עלינו פה בשלושה ימים האחרונים אי אפשר לתאר את זאת מוכרחים להרגיש כדי להבין. המלים שלי לא ישכנעו אותך אבל אמת.

גשמי-שיטפון ירדו אצלנו והציפו את כל האוהלים. חיילים קמו באמצע הלילה ונדדו לאוהלים הגדולים המשמשים אוהלי-סגל וחדרי-אוכל.

קפה, מבשלים לעצמנו ארוחות ובזמן הפנוי שוכבים על הגב לאמבטיות שמש נעימות, כשביד איזה שהוא רומן מרתק. מפעם לפעם מתנערים משינה ויורדים לסיור באי. מקומות יפים לא חסרים פה, להיפך יש כאלה בשפע וכל אחד יותר יפה ורומנטי ממשנהו. אפשר לטייל כאן שעות בין סבך העצים וליהנות.

ההרגשה מצוינת ומצב־הרוח מרומם אבל רק לפרקי־זמן. לפעמים, כשאני חוטף התקפות געגועים, זוה קורה הרבה, אני מדמה לעצמי איזה כיף היינו עושים פה שנינו את ואני, והמורל יורד עד למינימום.

פניות רומנטיות יש כאן בשפע, כבר אמרתי לך, וכל אחת משחזרת בפניי את הערכים שבילינו יחד בנוטרה, ומחדירה בי צער על שאת אינך לידי. עכשיו, את יכולה להבין למה כתבתי בפתח המכתב: "טוב לו ולא טוב לו". מי בעצם אשם? את – שאינך עמי או אני, שאני בצבא?

יעל יקרה, אשתדל להעביר את המכתב בדואר אורחי על־מנת שיגיע אליך במהירות. אם הוא יגיע ואחריו תהיה הפוגה תדעי, שאין זו אשמת. אני ממשיך לכתוב יום־יום, וצובר אצלי את המכתבים עד ההודמנות. אגב, אני לא קיבלתי מכתב כבר כשבוע, ואני רק מקווה שאת ממשיכה לאהוב ולחכות בכנות.

שלך באהבה עזה

הכל נספג מים, אך את האימונים לא ביטלו. יצאנו להתאמן בבוקר הדליל, כשגשמי־זעף מצליפים עלינו בלי־הרף.

רטובים עד העצמות רצים אנו בתעלות, המים הבוציים מגיעים עד הברכיים, ונדבקים אל הרגליים. אם עומדים במקום, קופאים. מתפללים לא להתבהרות ולא לשמש, אלא להפסקת הגשם. כשמתחילים ללכת, לוקחים עמנו ברכות מים בתוך הנעליים – בקיצור: זוועה – איום ונורא – מחריד – מזעזע...

דמינו בימים האחרונים לחזירים ולא לבני־אדם. החברה הגיעו למצבי יאוש. בשלב זה היו מתקבצים בחדרי־אוכל ומתחילים לשיר. אבל הכל נעשה מתוך הרגשת היאוש. קיטורים לא חסרו אצל כולם, אבל זה לא עזר, לא שינו באימון ולא הקלו דבר. החליפו שמיכות, שקישינה ובגדים באפסנאות על־מנת לישון יבשים, אבל כבר למחרת הכל נרטב. החברה התחילו לקלל את הגשם בלי להסתכל על הצד הטוב שבו. היה קשה באמת: עכשיו מקווים להתבהרות, כי סוף־סוף, במשך 5 שעות פסק הגשם וממשיכים לקוות שיתמיד בכך.

הימים האחרונים באמת היו קשים, אבל העובדה, שעבר חצי שבוע ועד החופשה נותרו רק שבועיים וחצי, מעודדת את כולם, אותי ביניהם.

28.1.1963

--- היום השתנה אצלנו מזג האוויר וזכינו לשמש חמימה בכל שעות היום ולשמים כחולים. הראות הייתה מצוינת וכולם יצאו מהאוהלים הסגורים להתבונן בנוף. אני לא יודע איך אפשר לתאר נוף כזה, כדי שהוא יומחש לקורא. אפילו המלה "גרנדיוז" לא שווה לו.

איזה מראות לא־נורמליים. כל הרכסים מושלגים בשכבת שלג לבן, בערך כמו בתמונות של הרי שווייץ, אדמות אגם החולה מוריקות ברובן והיתר שחורות מאדמת הכבול. הירדן נשפך כזרם איתנים (אנחנו רואים רק את הדף). בכלל, כל האזור כולו לאור השמש הזוהרת היה תמונת נוף אחת נהדרת. כל הזמן הצטערתי שאת לא אתי, כי היינו מתפעלים שנינו יחד, הולכים מחובקים ולא לפרדים עד השקיעה. ---

2.2.1963

ילדה יקרה מכל,

לו הייתי משורר, היית יכולה לקרוא עכשיו אידיליה, כי המקום שאני נמצא בו כרגע עם מזג־האוויר היפה גורמים להשראה כזו. אבל היות שאני – אני, תקבלי רק מכתב אהבה מאחד שמתגעגע נורא, ולמרות שטוב לו – לא טוב לו. המקום נהדר, אנחנו חיים פה רק שלושה חברים בלי שום פיקוד עליון, כך שהדבר משכיח מאתנו את עצם המצאנו בצבא למשך שבוע ימים. התנאים, כמו על אי בודד. מבודדים מכל העולם לגמרי, פרט לזה שמקבלים אספקת מזון, שממנו אנחנו מאכילים את עצמנו די־טוב. לפנים ראיתי סרט "אי בקצה התבל", והוא מזכיר את המצב שלנו כאן. מתנהגים כמו בתקופת האדם הקדמון. יורדים לנחל להביא מים, מקוששים עצים למדורה, מרתיחים